

- *Tıbbi görüntülemeye çığır açabilecek yeni bir teknik* (Projeye verdiğimiz başlık. Belki ciddiye alıp destek verirler diye düşündük, ama tutmadı.)
  - *Kafaya taktığı konularda her şeyi bilen, ama başka hiç bir şeyden anlamayan bir bilim adamı* (Hocam)
  - *Yetersiz bütçe* (Bizim proje - benim hayatım)
  - *Özel sipariş üzerine yurtdışındaki bir laboratuvara yaptırılmış, hayli karmaşık bir molekül. Tam olarak belli dalga boylarında radyasyon yayacak şekilde tasarlanmış.* (Hazinemiz. Fonlar yetmeyince hoca parayı bankadan kredi alıp ödedi)
  - *Beceriksiz bir asistan* (Ben)
- bir araya gelirse ne olur? Tam bir fiyasko elbette. Akademik bir felaket. Başka ne olabilir ki?

Tamam ben de biliyorum, molekülden yayılan enerjiyi algılamamız gerekiyordu, enerjiyi moleküle göndermemiz değil. Ama kullandığımız ikinci el döküntü cihazları görseydiniz, yazıları silinmiş DIŞA - İÇE tuşlarını karıştırmama o kadar kızmazdınız bence.

Tıpkı bu kullandığımız sistem gibi, bizim hocanın da hiç ayarı yok. Ya en üst perdeden bağırıyor ya da hiç ses vermiyor.

Her neyse, sonuç itibarıyla gönderdiğim dalgalar sadece denek olarak kullandığımız tavşanın vücudundaki 0,5 gramı değil, masadaki 100 gram ve laboratuvarın dolabındaki yarım kilo da dahil, bütün o malzememizi yok etti. Evet, bildiğiniz buharlaştırdı yani. Yok, bir dakika, buharlaşsa yine odanın içinde olur, sanırım en yakın kara deliğe filan gönderdi. Görünürde hiç bir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Allahtan yangın filan çıkmadı ama dolap epeyce ısınmıştı. Tavşansa iyi görünüyordu, biraz gıdıklanmış gibiydi sadece. Sonradan yaptığımız kan tahlillerinde mikrogram mertebesinde bile rastlayamadık aradığımız moleküle. Hepsi gitmişti.

Bu olaydan sonra uzun süre benimle hiç konuşmadı hocam. Sadece benimle değil hiç kimseyle. Depresyondaydı. Bu araştırma uzun süredir durağan olan (yani bizim dünyamızda kötüye giden) kariyeri için son şansydı.

Kendi cebinden yaptığı harcamalarla sonuca ulaşabilseydi, doktorların tam olarak istedikleri dokulardan, en ayrıntılı görüntüleri almalarını sağlayacak, yeni ve çok daha pratik cihazların üretilmesinin yolu açılacaktı. O da kendisini desteklemeyen üniversitelere ve diğer devlet kuruluşlarına "Bakın gördünüz mü? Haklı çıktım!" diyecekti. Olmadı.

Bir akşam herkes evine gittikten sonra onu odasında yalnız oturur ve boş gözlerle bilgisayara bakarken gördüm. Bir fincan kahve götürdüm ve hocamı biraz canlandırmayı başardım. Elbette konu hemen henüz çözemediğimiz gizeme geldi (zaten başka pek bir yere de gitmemişti).

Ne de olsa hocamın kanında bilmece çözmek vardı, bir anda araştırmacı-sorgucu kimliğine büründü yine:

"İyi de nasıl becerdin bu işi?" diye sordu bana.

Ben de bir alt kattaki fizikçi arkadaşlarımdan duyduklarımı anlattım:

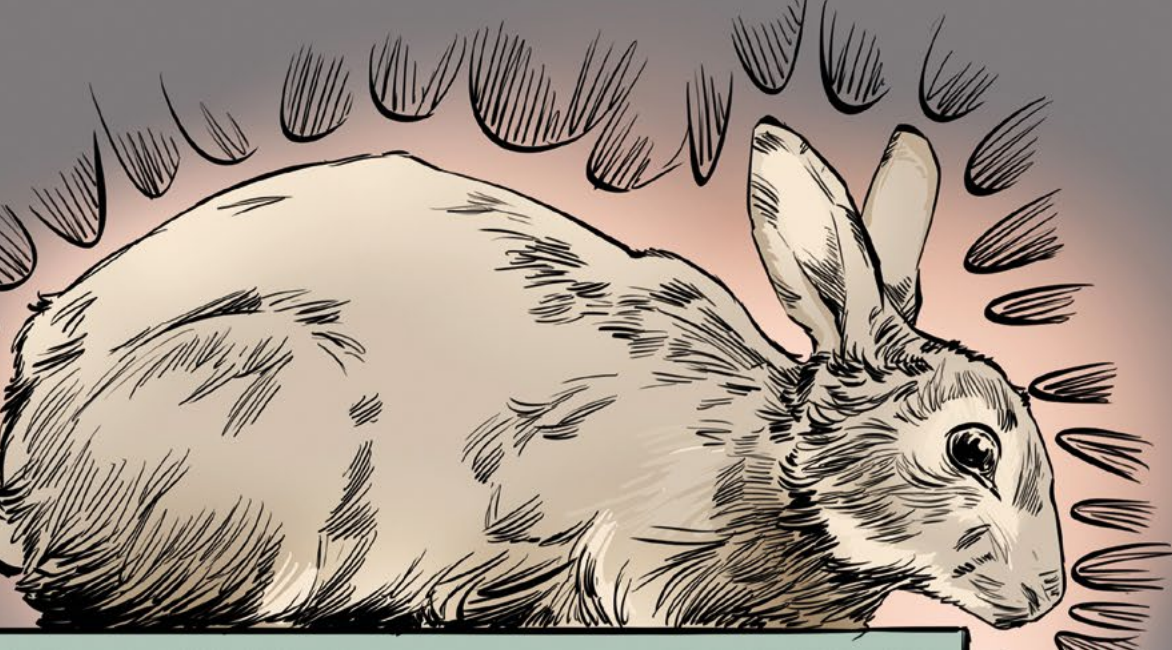
"Tıpkı mikrodalga fırının sadece su moleküllerini titreştirmesi gibi, bizim cihaz da nasıl olduysa tam o molekülün emebileceği dalga boyunda radyasyon yaymış, böylece fazla enerjiden moleküller atomlarına ayrılmış olmalı. Organik bir ortamda (yani tavşanın kanında) tek tek hidrojen, karbon, oksijen atomlarına ayrılmış bir şeyin izini bulmamız da zaten imkânsız."

"İyi de tavşana neden hiçbir şey olmadı?"

"Bu boyuttaki bir molekülün titreşim frekansı dijital imza gibi özel. Dalgalar diğer moleküllerin içinden hiç etkileşmeden geçip gidiyor. Molekül kendi ölçeğinde büyük olsa da, canlı vücuduna oranla mikroskobik ve sayıca az olduğu için hissedilir miktarda ısı vermiyor (olmalı)."

"Nokta atışı yani. Seninki de amma iş be evladım.

Bu kadar 'yeteneklisin' de, neden bize en lazım olan şeyi yok ettin? Zararlı bir şeyler üzerinde deneseydin ya süper güçlerini!"

Bir an sessizlik oldu. Göz göze geldik. Sonra ikimiz aynı anda "Buldum!" diye bağırarak ve kucaklaştık.

Virüs kaynaklı bütün hastalıkları tedavi edecek bir yöntem bulmuştuk, hem de anında, tek dozda ve hiç yan etkisiz. Bir çok kişiye arka arkaya, hatta bir oda dolusu insana aynı anda uygulanabilecekti. Bu "ilacın" fiyatı ise harcadığı sıfır virgöl bilmem kaç kilovat saat elektrik maliyetinden ibaret olacaktı.

Yolun karşısındaki ultra prestijli Tıp Fakültesi'ndeki arkadaşlara kötü bir haberim var:

Üzerinde çalıştıkları, patent aldıkları ve biyoteknoloji şirketlerinin satın almak için sıraya girdiği yeni aşılardan muhtemelen hiç piyasaya sürülmeyecek.

Hayat böyle bir şey işte. Eğer oraya yaptığım başvuru reddedildiği için bu izbe bölümdaki döküntü makinaya mahkûm olmasam, son yüzyılların en büyük buluşunu da yapamayacaktım!

